PROPOVIJED

za blagdan sv. Ćirila i Metodija

na osnovu evanđelja o čudesnom umnoženju hljeba
⟨Mk 8, 1–9⟩
na VI. nedjelju poslije Duhova.

IZDAO
»APOSTOLAT SV. ĆIRILA I METODIJA«

Dozvolom nadb. duhovnoga stola u Zagrebu
od 23. lipnja 1928. br. 4.345.

ZAGREB, 1928.
NADBISKUPSKA TISKARA.

22155

Upozorenje.

Umoljavaju se vlč. gg. svećenici, da ovu ili sličnu propovijed reknu svome narodu u nedjelju poslije blagdana sv. Ćirila i Metodija, na koju se po odredbi hrv. episkopata prenosi svetkovina slavenskih apostola. Umoljavaju se, da tom prilikom ili kasnije u srpnju preporuče »**Apostolat sv. Ćirila i Metodija**«, te uberu članarinu i prinose.

Uprava »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«.

»U ono vrijeme, kada bijaše mnogo naroda s Isusom i ne imađahu što jesti, dozvavši učenike, reče im: Žao mi je naroda«.

Mk. 8, 1—2.

Pust je i osamljen gorski kraj na Galilejskom moru, gdje nam današnje evanđelje pokazuje božanskog Spasitelja. Silno mnoštvo naroda nagrnulo k njemu iz daleka. Zaboravivši na svoje zemaljske brige i skrbi slušaju ljudi nebeskog Učitelja, slušaju ga već treći dan. A On zbori, zbori tako veličajno, tako uzvišeno i utješno, kako samo nebeski Učitelj zboriti može.

No ako su ljudi od gladi za pravdom i istinom zaboravili na zemaljsku hranu, nije na njih zaboravio božanski Spasitelj. On ljubi ovce svoje, a »ljubav sve vidi!« On znade, kolike su žrtve ljudi doprinesli, da dođu k njemu; on znade, da su potrošili već svu zairu svoju, da su gladni. Ganut samilošću progovara: »**Žao mi je naroda, jer eto već tri dana stoje uz mene i nemaju ništa jesti**«. (Mk. 8, 2.). I nesamo da on govori riječi samilosti, on čini i djela samilosti. Čini čudo: sa 7 hljebaca i nekoliko ribica nahrani oko 4000 ljudi.

Bogoljubni kršćani! Božanski Spasitelj imao je samilosti za tjelesnu, materijalnu nevolju židovskog naroda. Nu kako je velika morala biti njegova samilost, kad je gledao duhovnu nevolju ne tek jednoga naroda, nego nebrojenih ljudi, koji su ginuli u pustinji duševne bijede, koji su gladovali i žeđali pravde, koji su lutali u tmini zabluda kao ovce bez pastira!

Dä, božanski je Spasitelj gledao s galilejskog brda nesamo mase židovskog naroda, koje su ga slušale, nego je gledao i sve one nebrojene narode istoka i zapada, sjevera i juga, sve narode svoga vremena i budućih stoljeća, koji su čamili u tmini poganstva. Pogled na tolike napunjao je srce Spasitelja samilošću, koja mu je u božanska usta stavila slatke riječi: »**Žao mi je naroda**«.

I gle, božanski Spasitelj smilovao se i ovima. Došao je s neba, da spasi sve, svima je donesao luč sv. evanđelja. Al pošto se umrijevši za sve vratio k Ocu, osnovao je prije odlaska svoju crkvu, da njegovo djelo otkupljenja nastavlja. Svojoj crkvi stavio je božanski Spasitelj u svetu dužnost, da puna samilosti za neumrle duše neprestano propovijeda evanđelje spasenja, da pokazuje ljudima pravi put u nebo, da ih na tom putu krijepi i jači hljebom života, da ne iznemognu i ne izginu.

B. K. Kako **danas slavimo blagdan naših apostola sv. Ćirila i Metodija,** koji su puni samilosti Kristove kao vjerovjesnici sv. crkve slavenskim narodima pa i nama Hrvatima donesli luč svete vjere, utjehu sv. evanđelja, hljeb života i jedinstva, govorit ćemo o **samilosti k neumrlim dušama** sadržanoj u riječima Kristovim: »**Žao mi je naroda**«. Napose ćemo promotriti:

1. Kako je **Krist Gospodin pokazao svoju samilost** k rodu ljudskomu, i

2. Kako i **mi treba da pokazujemo samilost** k neumrlim dušama.

Sv. braća Ćirl i Metodije neka nam u tom promatranju budu pomoć i uzor!

I.

U starom zavjetu nalazimo dvije krasne slike ili dva tipa svete crkve, tog glavnog djela samilosti Kristove.

Prva je slika sv. crkve **arka Noeva.**

Kad se otvoriše ustave nebeske i izvori bezdana, pa je opći potop po volji Božjoj potopio zemlju i grješni ljudski rod, spasilo se od sveopće propasti samo 8 ljudi: Noe i njegova porodica. Oni nađoše sigurno zaklonište u arci, koju je Noe po zapovijedi Božjoj gradio. Iz porodice Noeve, koju je Bog uzdržao u životu, nikao je novi naraštaj. A kad je i taj naraštaj pao u bezboštvo i idolopoklonstvo, tad je G. Bog sagradio drugu arku, novu arku, da ljudski rod spasi od propasti.

Ta nova arka je sveta crkva (Jeron. Dial. c. Luc. n. U. — Ep. ad Dam. 14. 57.). Ta je arka mnogo veća, prostranija, savršenija od arke Noeve. Noeva je arka bila ograničena: tri sta lakata u dužinu, pedeset u širinu, a trideset u visinu (1. Mojs. 6, 15.). U nju je moglo unići samo ograničeni broj živih bića: po sedmoro od čistih životinja, a po dvoje i dvoje od nečistih životinja, da se spase vrste. I arka se Noeva nije mogla raširiti. U novu arku, svetu crkvu mogu unići ne samo po dvoje i po sedmoro nego nebrojeni ljudi. Ona može sve da primi i obuhvati: sve ljude i sve narode, jer je za sve osnovana (»Idite po svem svijetu i propovijedajte evanđelje svakomu stvorenju!« Mark. 16, 15). Ona može da se udilj širi. I doista crkva se Kristova od postanka svoga neprestano širi, pa će tek u posljednji dan povijesti svijeta postići potpune svoje mjere i granice. (»I bit ćete mi svjedoci u Jeruzalemu i po svoj Judeji i Samariji i do kraja zemlje«. Djel. Ap. 1, 8). — U jednom se slažu arka Noeva i crkva Kristova, što su obje ustanove Božje za spasavanje ljudi od propasti i što su jedine, tako da izvan njih nema spasenja. Jedna je bila arka Noeva i jedna je sveta crkva Kristova, izvan koje nema spasenja.

Druga je slika svete crkve onaj **nebeski Jeruzalem,** što ga prorok Izaija opisuje u 2. glavi svoga proroštva (Is. 2, 2—4).

G. Bog odabrao si je Jeruzalem, sveti grad, da mu bude prebivalište u izabranom narodu. Ovdje će mu narod prinositi žrtve, ovdje će mu se u velebnom hramu moliti, odavde će po svem narodu sijati svoj blagoslov. Nu Jeruzalem ne osta vjeran Gospodu. Zaboravi Gospoda svoga, obrati se k idolima, a zapovijedi Božje prezre. Zato se rasrdi Gospodin. Pozove neprijatelje u zemlju. I ti kao osvetnici pravde Božje razore nezahvalni grad, a narod pritisnu i rastjeraju na sve strane.

Nu u srcu se Gospodnjem probudi milosrđe. Pun samilosti za narod, koji se u nevolji k njemu obratio, hoće da izabranom narodu sagradi novi Jeruzalem, mnogo ljepši nego onaj prijašnji razoreni. I prorok Izaija gleda u duhu taj novi grad, na visokoj gori sagraden. On vidi, kako ljudi odasvuda grnu u taj grad željni spasa, spremni da slušaju zapovijedi Božje. Izaija čuje, gdje ljudi govore: »Dođite, uzađimo na goru Gospodnju i u dom Boga Jakovljeva, da nas uči putovima svojim i da koracamo stazama njegovim« (Iz. 2, 3). Zanesen ovim prizorom prorok Izaija govori gradu: »Digni unaokolo oči svoje i gledaj, svi se ovi skupiše i idu k tebi«. (Iz. 49, 18). »Proširi prostor svojih stanova i pokrovce svojih šatora..., jer ćeš se pomaknuti na lijevo i na desno; i tvoje će potomstvo primiti narode u baštinu i nastaniti će opustošene gradove«. (Iz. 54, 2).

To je druga slika starog zavjeta, slika, koja se imala obistiniti u posljednje dane (»in novissimis diebus« Is. 2, 2).

Stoljeća su prolazila... Iza Noa, iza Izaije proroka ljudski se rod sve više gubio u bludnji i neznanju. On je sve dublje lutao u beskrajnost pustinje, njegova je nevolja postajala sve to veća. Ljudski je rod bio sličan ovci, koja se izgubila; čovjeku, koji od gladi izgiba. Zar je osuđen na sigurnu propast? Ne. Gospodin nije zaboravio na grješni rod ljudski. Dok je rod ljudski

lutao po pustinji idolopoklonstva, Bog ga je pratio pogledom punim samilosti, i u svako mu je doba naviještao po prorocima novo kraljevstvo, novi Jeruzalem, novu dobu. I konačno došla je ona »punina premena«, došli su oni »posljednji dani«, da se sagradi nova arka i novi Jeruzalem.

Gle tamo u Judeji — na obalama galilejskog mora — dragog Spasitelja! Njega, koji nosi Božju samilost u grudima svojim, njega je poslao Otac nebeski, da bijednom rodu ljudskom u svojoj svetoj crkvi dade korablju spasa.

Što radi božanski Spasitelj?

Kupi apostole svoje, uzima ih u svoju školu, kroz tri ih godine svog javnog djelovanja uči, prožima ih svojom ljubavlju k neumrlim dušama, u njihove ruke stavlja bogato blago milosti, posvećuje ih za svećenike, čini ih djeliteljima tajna Božjih.

On **stvara svoju crkvu,** novi nebeski Jeruzalem, gradi ga kao grad na visokoj gori sazidan, u koji treba da grnu svi narodi. Zato skuplja Isus apostole snabdjevene vlašću i moću duhovnom na jednu goru u Galileji i ondje ih svečano, dă najsvečanije šalje u sav svijet: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. Zato idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha svetoga. I evo ja sam s vama po sve dane do svršetka svijeta«. (Mat. 28, 18 ss.). U ruke apostola i njihovih nasljednika stavlja Krist Gospodin svoju ljubav k neumrlim dušama, svoju samilost k izgubljenim ovcama, svoje milosrđe spram onih koji gladuju, žeđaju pravde...

I pođoše apostoli. Najprije na dan Duhova izađoše iz dvorane posljednje večere na ulice grada Jeruzalema, i iza uspješne propovijedi pokrstiše oko 3000 ljudi. To je bila prva kršćanska općina. Iz Jeruzalema pođoše apostoli u Palestinu, a odande k narodima

ogromnog rimskog carstva, što više i izvan granica toga carstva. Uz velike su žrtve dijelili apostoli milosrđe Božje! Tko da izbroji njihove tegobe! Veliki apostol Pavao ovako opisuje tegobe svog misionskog putovanja: »Mnogo sam se trudio, više puta bio po tamnicama, preko mjere bio sam izbijen, mnogo puta u smrtnoj pogibelji. Triput sam bio šiban, jedanput kamenovan, triput sam doživio brodolom, noć i dan proveo sam u dubini morskoj... Bio sam u pogiblima od rijeka, u pogiblima od razbojnika, u pogiblima od zemljaka, u pogiblima od pogana, u pogiblima u pustinji, u pogiblima na moru, u pogiblima od lažne braće, u trudu i muci, u mnogom nespavanju, u gladu i žeđi... Osim toga navaljivanje ljudi k meni svaki dan, briga za sve crkve (II. Kor. 11, 22 ss.).

Kako su apostoli pošli k narodima svoga vremena, tako su pošli njihovi nasljednici, vjerovijesnici, k drugim narodima.

Mi smo Slaveni sretni, te su k nama došli Solunjani, **sv. Ćiril i Metodije,** muževi odlični, učeni i sveti. Koliko li su oni podnesli napora, briga, tegoba i žrtvi, da nam podiele hljeb evanđelja Kristova! Nisu li ostavili svoj rod i svoj dom, nisu li ostavil krasni Carigrad, nisu li ostavili službe i časti, mir i pokoj, samo da budu posrednici samilosti Kristove! Kolike su putove prevalili idući iz Carigrada na Crno moree, pa i z Carigrada u Bugarsku, Hrvatsku, Sloveniju, Moravsku, Češku, Poljsku... kolike su rijeke prebrodili, kolike su patnje, objede, klevete, pače i zatvor i tjelesno zlostavljanje pretrpjeli, da izvrše svoju misionsku službu!

Dä, oni su bili djelitelji milosrda Božjega uz najveće tegobe svoje.

Bila im za to hvala i slavä!

Na **današnji dan, kad slavimo blagdan sv. Ćirila i Metodija,** zahvalimo Kristu Gospodu, što je imao samilost s rodom ljudskim te je osnovao crkvu za njegovo spasenje! Na današnji dan zahvalimo sv. Ćirilu i Metodiju, što su se po primjeru Kristovu smilovali našim precima, koji su čamili u tmini poganstva; što su ih u vrijeme, kad je krivnjom oholih Grka pucao raskol, doveli ne u arku raskola i krivovjerja, nego u arku Noevu, u pravu crkvu Kristovu sagrađen na pećini — sv. Petru, biskupu rimskom!

Njihovom zaslugom možemo biti sigurni, da ćemo dospjeti u luku vječnog spasenja. Ostanimo u arci Noevoj, u toj jedinoj arci, koja spasava. Ostanimo u jedinoj pravoj crkvi rimokatoličkoj, izvan koje nema spasenja.

II.

Bogoljubni kršćani! Nisu samo apostoli zvani, da dijele samilost Kristovu, nego tu **samilost treba da dijele i svi vjernici, pa i mi.** I mi treba da imamo samilost s bijedom i nevoljom poganskih naroda. I mi moramo pomoći Spasitelju, da u jednu arku, u jedan svoj sveti Jeruzalem, u jednu svoju svetu crkvu dovede one, koji su hotimice ili krivnjom drugih iz nje izašli.

O tome nas uči današnje evanđelje.

Kako je božanski Spasitelj pomogao gladnomu i izmorenomu narodu židovskomu na galilejskoj gori? On je doduše **sâm uzeo hljebove, blagoslovio ih,** ali je naložio učenicima, da ovaj hljeb narodu dijele. Nije li on bio svemoguć? Kad je već učinio jedno čudo, nije li on mogao jednim činom volje dati sam narodu hrane izobilja? On je to mogao. Pa ipak on se htio pri tom čudnovatom dijeljenju hljeba poslužiti radom svojih učenika. Njegova je svemogućnost umnožala hljebove, nu narodu ih je dijelila preko učenika.

Gledajte, b. k., Krist je na križu za spasenje svijeta svojom krvlju stekao veliko blago milosti. Ali ovo

blago ne dijeli Krist Gospodin sâm neposredno, nego ga dijeli posredno preko svoje crkve. Zato je poslao apostole svoje u svijet. A kad su apostoli kao mučenici svoga zvanja odlazili umirući s bojišta, predavali su blago Kristovo, hljeb nauke njegove i dobivene vlasti drugima, koje je Duh Sveti odabrao za njihove naljednike. Dakle ljudi: **apostoli i njihovi nasljednici,** biskupi, svećenici, **misionari i vjerovijesnici** dijele darove Kristove, lome hljeb njegov, siju blagoslov njegov. I što više daju, više preostaje.

Nu pravih apostola nije bilo mnogo, tek dvanaest, ni pravih vjerovijesnika, misionara nema mnogo. Tek su neki sretnici posebnim pozivom Duha svetoga na taj uzvišeni posao pozvani.

Nu zar su drugi riješeni svake dužnosti? Smiju li drugi hladno iz prikrajka promatrati misionski rad nekolicine apostola i vjerovijesnika? Zar njih primjer Kristov ne treba da privlači, Zar samilost Kristova ne treba i njih da gane na samilost?

Što vidimo u vrijeme Kristovo? Ne vidimo li uz 12 apostola još i 72 učenika? Ne vidimo li; da i drugi, koji nisu bili apostoli ni učenici, pomažu Spasitelju u njegovu djelu? Nisu li primjerice pobožne žene pratile njega i njegove učenike na apostolskim putovima, brinule se za materijalne, životne potrebe njihove?

Na ovaj način pomažu danas misionare mnogi **muški i ženski redovi u misijama i u domovini,** kao na pr. Družba Sv. Petra Klavera, Sestre Oblatke i Euharistinke i mnoge druge.

Nu to još nije dosta. Kakovi su bili prvi kršćani obični vjernici? Možda hladni i bez samilosti za apostole, za njihov misionski rad? Podnipošto, oni sabiru milodare za apostole, za crkvene općine od njih osnovane. Tako je sv. Pavao, koji sam za sebe nije tražio ničije pomoći, jer se uzdržavao radom svojih ruku,

ipak poticao kršćane u Solunu i u Korintu na ozbiljnu dužnost ljubavi k bližnjemu. Što više sv. Pavao je sam donesao ove milodare u Palestinu, da ih podijeli braći. On sam hvali darežljivost Solunjana u listu na Korinćane govoreći: »Davali su prema svojoj mogućnosti, što više, to mogu posvjedočiti, i preko svoje mogućnosti (II. Kor. 8, 3).

Milostinja dakle i novčani dar, to je prvi način, kako može svatko, pa i običan vjernik, pomagati misionarima.

Ali imade još jedan način.

Kad je apostol Pavao bio uhvaćen i doveden u Rim pred sud cezarev, kad već nije mogao po velikoj svojoj revnosti putovati okolo, da lomi hljeb života poganskim narodima, da im dijeli blago milosti Kristovih, kad je morao u glavnom gradu carstva braniti svetu vjeru, pisao je kršćanima grada Efeza: »Molite se za me, da mi se dade riječ, kad otvorim usta, da sa slobodom naviještam tajnu evanđelja , za koje sam u okovima (Ef. 6. 19. s). Solunjanima također piše: »Braćo, molite za nas!« (I. Sol. 5, 25).

Isto tako kad je prvak apostolski sv. Petar bio uhvaćen od Heroda i bačen u tamnicu, vele djela apostolska: »Crkva se gorljivo molila za njega Bogu« (Djel. Ap. 12, 5).

Eto drugi način, kako može svatko pomagati svete misije, a to je **molitva.**

B. K. Iz ovih primjera sv. Pisma vidimo, kako mogu i obični vjernici pomagati apostole, misionare i dijeliti samilost Kristovu. Prvi je način milostinja ili novčani prinos za misionske potrebe, t. j. za gradnju crkvi, škola, za nabavu misnog odijela, za uzdržavanje misionara, za misionsku propagandu. Drugi je način molitva, da Gospodin Bog riječima misionara udijeli svrhunaravnu moć, da blagoslovi njihov rad i njihova nastojanja, da gane srca na obraćenje.

S pravom smatramo sretnima one, koje božanski Spasitelj između hiljada izabere za neposredno oruđe samilosti svoje, koje odabere za misionare ili njihove pomoćnike među poganskim ili nekatoličkim narodima, da im donesu blagoslov Božji i pravu istinu. Nu zato ne smijemo mi obični vjernici da se ustegnemo od ovog uzvišenog rada. **I naše pomoći treba milosrdni Spasitelj!** Ne zatvarajmo dakle srca svojega. Po primjeru samilosti Kristove budimo i mi samilosni! Neka i nama bude žao narodâ, koji nisu u pravoj crkvi Kristovoj. Kad već ne možemo sami kao apostoli dijeliti hljeb evanđelja Kristova, pomozimo one, koji to neposredno čine: dajmo milostinju u misionske svrhe, molimo se za sv. misije, bilo poganske bilo orientalne.

Kako smo mi Hrvati na razmeđu slavenskog istoka i zapada, kako su mnogi slavenski narodi još do danas u raskolu t. j. izvan svete rimokatoličke crkve, pravedno je, da u prvom redu poradimo na tom, da se naša rastavljena slavenska braća vrate natrag u ovčarnicu Kristovu, iz koje su krivnjom tuđom izašli.

Eto, prošle godine preporučio je sv. Otac Papa, namjesnik Krista Gospodina, hrvatskom narodu jedan način, kako će pomagati rad crkve, a to je **»Apostolat sv. Ćirila i Metodija«** (Apost. pismo Pija XI. od 13. veljače 1927.). Članovi toga društva dužni su mjesečno za svete misije davati pol dinara, što iznosi 6 dinara na godinu. Tko ne može dati toliko, neka dade koliko može. Članovi toga društva dužni su nadalje izmoliti dnevice 1 Očenaš i 1 Zdravo Mariju s dodatkom: »Presveta Djevice Marija moli za nas! Sv. Ćirile i Metodije, molite za nas!«

Sv. Otac Papa blagoslovio je ovo društvo i snabdio ga mnogim oprostima i povlasticama. Članovi dobivaju potpuni oprosti na dan upisa, na blagdan sv. Ćirila i Metodija ili u osmini, na blagdan Bezgrješnog Začeća ili u osmini, na blagdan Bogojavljenja, sv. Josipa, sv.

Mihaela arkanđela, na blagdane apostola (uvjet: sv. ispovijed, sv. pričest i molitva na nakanu sv. Oca Pape u crkvi), te potpuni oprost na času smrti (ako se barem u srcu skrušeno zazove ime Isus), nadalje nepotpuni oprost od 100 dana za svaki dnevni Očenaš sa Zdravom Marijom i dodatkom i za svako dobro djelo, korisno po svrhu »Apostolata«.

I hrvatski su biskupi u više navrata (a osobito u skupnoj poslanici od 16. listopada 1926.) preporučili ovo društvo i naložili da se imade uvesti u svaku župu.

*

Odazovimo se dakle **primjeru Kristovu** koji je imao samilost s narodom židovskim da ga nahrani hljebom u pustinji; koji je imao samilost s rodom ljudskim, da ga spasi svojom krvlju i hljebom svoga evanđelja.

Odazovimo se **primjeru apostola,** koji su puni samilosti Kristove žrtvovali sebe da spasu druge.

Odazovimo se **primjeru naših sv. apostola Ćirila i Metodija,** koji su ostavili svoju kulturnu domovinu i sve ugodnosti života, da pokrste poganske oceve naše i da ih privedu u pravu ovčarnicu Kristovu.

Odazovimo se **pozivu sv. Oca Pape Pija XI.,** koji nas vruće moli i potiče, da radimo u duhu sv. Ćirila i Metodija i da se upišemo u »Apostolat sv. Ćirila i Metodija«.

Odazovimo se **pozivu svojih biskupa,** da se »Apostolat sv. Ćirila i Metodija« uvede u svaku župu.

Recimo i mi **»Žao mi je naroda«.** Puni samilosti k neumrlim dušama stavimo se u službu velikog djela, misionskog djela, Božjeg djela, da svi ljudi, a osobito svi Slaveni uniđu u jednu arku Noevu, jednu ovčarnicu Kristovu, jednu pravu crkvu Kristovu, da se jednoć mogu naći svi i u jednom nebeskom Jeruzalemu. Amen.

Blagdan sv. Ćirila i Metodija.

Blagdan sv. Ćirila i Metodija (dne 5. srpnja ili nedjelje poslije toga blagdana) imade prema želji hrvatskog episkopata biti namijenjen molitvi i radu za crkveno sjedinjenje u duhu »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«

Prigodom toga blagdana neka vlč. gg. svećenici izreku govor u čast sv. apostolima, te tom zgodom preporuče puku »Apostolat sv. Ćirila i Metodija«.

Prigodom toga blagdana neka vlč. gg. svećenici skupljaju lii samo ili preko svojih povjerenika **redovite ili prave članove** Apostolala i neka uberu **članske prinove i darove.**

U Apostolat **prima** mjesni župnik ili povjerenik, koga postavi biskupijski odbor. Župnik odnosno povjerenik Apostolata ubilježi nove članove u imenik, te im dade sličicu prijavnicu napisavši na njoj ime i prezime novoga člana. Budući da se po novim pravilima imadu imena svih članova Apostolata slati središnjem Apostolatu u Olumuc, to treba da župnici i povjerenici pošalju popise svih članova Apostolata tajniku biskupijskog odbora, a taj će ih odaslati dalje središnjem odboru u Olomuc. Pošto je popis članova jedamput odaslan, treba svake godine prijaviti samo imena novih članova. U svom imeniku neka bilježi župnik odnosno povjerenik, je li član uplatio godišnju članarinu i koliko. Članarina se najbolje ubire prigodom blagdana sv. Ćirila i Metodija.

Članarina i prinosi šalju se ili čekom Centralnoj upravi »Apostolata sv. Ćirila i Metodija« Zagreb, Kaptol 29 ili na ove diecezanske adrese:

Za Hrvatsku i Slavoniju: **Dr Kamilo Dočkal,** Zagreb, Kaptol 29.

Za Istru i Primorje: **o. Augustin Bajčić,** Krk, Franjevački samostan.

Za Dalmaciju: **Don Andeo Mateljan,** Split, Šubića 6a.

Za Bosnu i Hercegovinu: **Marko Nedić,** kanonik, Sarajevo, Kaptol vrhbosanski.

Za grkokatolike svih hrv. zemalja: **Dimitrije Nagy,** kanonik Križevci.

*

Dok Hrvatski »Apostolat sv. Ćirila i Metodija« ne počne iznova izdavati svoje glasilo, preporučuje se povjerenicima časopis **»KRALJEVSTVO BOŽJE«,** glasilo slovenskog »Apostolata«. »Kraljevstvo Božje« izlazi 6 puta na godinu, a stoji 10 Din. Naručuje se u upravi lista Maribor, Koroščeva ul. 12.

*

Sličice prijamnice »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«, kao i vijenci za sabiranje, društvene knjige i brošure dobivaju se kod centralne uprave »Apostolata sv. Ćirila i Metodija, Zagreb, Kaptol 29.

*

Nove brošurice: **»Molitve za crkveno jedinstvo«** i **»Katekizam o Apostolatu sv. Ćirila i Metodija«** dobivaju se u Centralnoj upravi »Apostolata sv. Ćirila i Metodija« Zagreb, Kaptol 29.

Molitve sadržavaju razne crkvene molitve za sveto sjedinjenje, spojene s oprostima, molitve za uru klanjanja, te krasne istočne slavospjeve Srcu Isusovu i Djevici Mariji.

Katekizam govori o ćirilometodijskoj ideji, o istočnoj crkvi, o vjerskim razlikama i o istočnom obredu. Knjižica je potrebna svim članovima »Apostolata sv. Ćirila i Metodija«, a osobito povjerenicima.